

Emily D. Beňová

VOBJATÍ
Gentlemana

VOBJATÍ

Gentlemana

Emily D. Beňová

I. a II. diel tetralógie

Emily D. Beňová

V objatí gentlemana

Copyright © by Emily D. Beňová

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELLER

Korektúra: Barbora Jagnešáková a Martina Urbanová

ISBN: 978-80-8252-060-9 pdf

vydanie druhé

Pre manžela, pretože je ten najúžasnejší manžel na svete. Vydržal to so mnou, keď som prepadla tomuto krásnemu bláznovstvu. Ďakujem za tvoju trpezlivosť. Taktiež ďakujem sestre Janke, ktorá mi vždy držala prsty, verila vo mňa a bola mi oporou. Jani, ďakujem za tvoj širokospektrálny pohľad na knihu. Bola si mi kritičkou aj poradkyňou. Som vďačná za tvoj uhol pohľadu.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, uchovávať v rešeršných systémoch alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

Prolog

Zo zásuvky nočného stolíka vyberie hodvábnu šatku tmavomodrej farby a pozrie sa na mňa zvláštne tajomným spôsobom.

„Raz ste mi povedali, že so zavretými očami si situáciu viac vychutnáte. Vyskúšame to v praxi.“

1. kapitola

Mám toho všetkého dosť! Ako sa nadnáša! Ako taká labuť.

Robiť zo seba modelku, to jej ide. A najhoršie na tom je to, že ju tak vnímajú aj chlapi. Najviac ma však štvie, že sa na ňu práve on pozerá ako na to najlepšie, čo ho v živote postretlo. Ako keby už zabudol na to, čo bolo medzi ním a mnou. Dočerta, veď prešlo sotva päť mesiacov, a on sa správa ako keby ten rok, čo sme boli spolu, ani nebol! Vlastne nie, správa sa, ako keby som nebola ja. Alebo oboje.

Nechala som ja jeho, pretože ma podrazil, a už ho neľúbim, takže v tejto chvíli by som nemala cítiť tú neznesiteľnú zlosť. Lenže ja ju cítim. Koluje mi žilami a premieňa moju krv na žeravú lávu, ktorá vrie tak silno, až mi z toho naskakuje husia koža. Doslova bľším, cítim sa byť podrazená, zlomená a ponížená, všetko naraz. Najviac ma však vytáča fakt, že si začal práve s ňou.

Och, ako len neznášam tú silikónovú červenovlásku s nakrivo zostrihanými vlasmi! Nemala som ju rada od prvého dňa, ako som začala pracovať ako redaktorka The New York Times, no myslím, že takto ju vníma každá žena.

Je to závišť? Nemyslím si.

Skôr je to jej vystupovaním, ktoré signalizuje: som ľahko dosiahnuteľná korisť a môžeš ma mať aj ty.

Pracovala tu prv, ako som nastúpila ja a celá redakcia z nej bola namätko – vlastne natvrdo. Aspoň pokiaľ šlo o jej nadržanú mužskú časť, ktorá pri pohľade na ňu dospela k záveru, že túto ženu treba pretiahnuť, pretože je až absurdne dostupná. Mia je ten typ, ktorý už zďaleka kričí: ak máš prachy, budem len tvoja.

Peniaze, drahé autá, možno lode či lietadlá. To je pre ňu lákadlom. Lenže teraz je s ním a on nemá nič z vyššie spomenutého.

Mia vie, ako zaujať, a to hlavne nechutným žmolením pier, krokmi, pri ktorých prehnane pohadzuje pozadím a prsami, ktoré odhaduje až tak, že je to zhýralé. Na mne to on vždy neznášal.

Pravidelne si kupuje o číslo menšiu podprsenku, aby vytvorila dojem, že má väčšie prsia, pričom to vôbec nepotrebuje, a výlučne s čipkou. Rada by som povedala, že je to nádhera, v tom zlom slova zmysle, no Mia je fakt veľmi pekná.

Tmavšiu pleť získala vďaka černošským génom z matkinej strany, veľké prsia, ktoré sú snom každého zdravého chlapa, zase plastickou operáciou a dlhé nohy... myslím, že tie neprešli nijakými drastickými chirurgickými úpravami, no jeden nikdy nevie. Isté je, že chlapi stoja pred ňou v zástupoch, takže preto je ten naničodník, ktorému som darovala rok zo svojho nešťastného života aj panenstvo, taký spokojný, že sa s ním dala dokopy. No prečo práve s ním? Ženy ako ona môžu mať hocikoho.

Prečo si ju vybral on, je mi jasné, no tomu, prečo si ona vybrala práve jeho, fakt nerozumiem. Je to nad moje chápanie a to som si o sebe myslela, že som bystrá.

Jou Donner je jednoducho... iba Jou.

Vysoký, štíhly, plavovlasý, modré oči a jemná briadka. Ak mám byť úprimná, nie je nijakým modelom alebo sex symbolom, akých si predtým Mia vyberala. Vlastne až teraz si uvedomujem, že nie je ani môj typ. My dvaja sme boli jeden veľký omyl. Ako to, že som ho vôbec mala rada?

Dívam sa smerom k stolu, kde sedí Jou a zlatokopka Mia. Vešia sa po ňom ako marshmallow po háku a ja mám chuť pretočiť oči.

Nie je škaredý, vlastne je celkom pekný, a čo sa týka jeho duševnej charakteristiky, vykreslila by som ho ako nudného škroba, ktorý si o sebe myslí viac, než by mal. A keď hovorím o sexe... Bol môj prvý a stalo sa to iba raz, takže ani neviem, ako sex s niekým iným vyzera, no podľa zážitkov mojej priateľky Diany viem, že čas strávený v posteli s Jouom za nič nestál.

Sedím v křči a zvieram ruky v päste. Belejú mi hánky, ktoré pri

tlaku ostro vystupujú, a miechou mi prechádza mráz. Nevnímam, že obrazovka môjho počítača zhasla a prepla sa do úsporného režimu. Nevenujem pozornosť ani peru, ktoré sa mi v ruke prehýna a potom praskne. Je po ňom, no to mi je fuk, mám v stojane na stole náhradné.

Jou nie je bohatý, je skôr taký priemer, a Mia je na pracháčov, tak kde sa stala chyba? Evidentne je iba jej novým odrazovým mostíkom, dočasnou zastávkou, kým si neuchmatne väčšiu rybu.

„Už to začína byť trápne, moja milá,“ sykne po mne Diana a ja presuniem svoj pohľad k jej znechutenej tvári. „Nechala si ho, tak čo?“

„Neviem, o čom hovoríš,“ zaklamem. Diana ma však pozná, možno aj lepšie ako ja samu seba. S istotou viem povedať akurát to, že ma pozná viac ako moja vlastná mama.

„To iste, a tú penu na puse máš od kávy a nie od zlosti, že? Chúďa pero.“

Fajn, tak som zlomila jedno smiešne pero, a čo? To predsa nič neznamená. Strčím do myšky a monitor sa rozsvieti. Tvárim sa, že si čítam článok, ktorý som ešte nedopísala. Píšem o kriminalite v New Yorku. Som asi v polovici, ale zasekla som sa už pred hodinou a nedokážem sa pohnúť ďalej.

„Musíš sa od neho konečne odpútať,“ zahundre Diana a kolieska pod jej stoličkou zaškrípu. Zrazu je pri mne a opiera sa rukou o roh môjho stola.

„Mysli na to, že ňu podrazil. Klamal ňu. Tým, že si ho nechala, si vlastne o nič neprišla. Práve naopak. Získala si.“

Získala?! „A čo?“

Diana je niekedy ako moje alternatívne podvedomie aj svedomie. Niežeby som nijaké nemala, no je dobre, ak máte po boku niekoho, kto vás stopne skôr, ako sa totálne zrazíte k zemi.

„Slobodu a čas pre seba.“

Vzdávam sa. „Len nemôžem uveriť, že na mňa zabudol tak rýchlo.“

Vypleští na mňa oči, ako to vie len ona. Vyzerá pri tom desivo. Raz jej určite vyskočia z jamôk. „Buď k sebe úprimná, Mel. Bola si za-

budnutá už v deň, keď ste sa dali dohromady. Jou Donner je kretén, ktorý má rád iba svoje zdurené náradie a pohľad do zrkadla. Jediné, čo má v hlave, je sex a videohry. Nechápem, ako si sa s ním mohla dať kedysi dokopy.“

„Páčil sa mi.“

Zamračí sa a ústa sa jej skrivia do znechutenej grimasy. „To asi každej. Jou je pekný, no je to stratená existencia, ak si na to ešte neprišla. Okrem toho, že má večne plné gule, je totálne vygumovaný.“

Najradšej by som si dala facku. Viem, že ma celé mesiace klamal.

„Podvádzal ťa!“ prskne Diana, akoby zachytila tok mojich myšlienok. „A to je neodpustiteľné. Vieš, čo by ti spravilo dobre?“ Zúži oči a uškrnie sa. Jeden kútik hore, v pohľade tajomný výraz. „Iný chlap.“

„Už len to!“ Pretočím oči. „Nespamätala som sa z posledného vzťahu, takže nemám chuť ani potrebu vrhnúť sa do druhého.“

„Veď ja nehovorím o trvalom vzťahu, hlupáčik,“ zaškľabí sa a ja pochopím. „Potrebuješ samca, ktorý ti divokým sexom plným vášne vymláti z hlavy toho somára. Potrebuješ sa resetovať. Poriadne sa opiť a zviest' prvého, čo sa ti ponúkne.“

„Hej, krásky, nerád otravujem, ale nemáte tušenie, kde nájdem Jacksona?“ osloví nás mladý chalan. Je to jeden z tých gotických bláznov, ktorí sa obliekajú do nevkusných handier, maľujú si načierno oči a vlasy nosia zostrihané štýlom, ako keby sa strihali sami a naslepo. Presne ten druh umelej inteligencie, ktorý uznáva sily temna a dáva na vedomie – som tak málo sexi, až som nechutne sexi.

„Prvého?“ Zdesene na ňu pozriem a ona vtiahne vzduch cez zuby.

„Máš pravdu. Beriem späť. Druhého.“

Obe sa hlasno rozosmejeme. Diana mi stlačí ruku, za ktorú ma drží a druhou si prekryje ústa. Posol temnej sily je zrazu neistý. Chudák, pozerá sa na nás ako na vyšinité, a my sa tak vlastne správame.

„Tak čo? Viete, kde je, či nie?“

„Myslím, že šiel do kancelárie,“ poviem, nakoľko sa upokojím ako prvá. Diana sa ešte vždy rehoce a stíska mi ruku. Mladý démon sa zvrtnie na päte a je preč.

„Sama som už tak dlho, že by som prijala do postele aj toho vy-
slanca pekla.“ Vrhnem na kamošku zhrozený pohľad a ona mykne
plecom. „Som dlho v celibáte.“

„Ubezpečujem ťa, že som na tom rovnako.“ Ak nie ešte horšie.
Ako dlho je sama ona, tri či štyri mesiace? Som na tom horšie. Bez
pochýb.

Mrknem na čas na obrazovke počítača. Dnes plynie akosi pomaly.
Čím to je, že sa tak vlečie? Diana je znova na svojom mieste a ja či-
tam článok, ktorý dnes musím dokončiť, aby bol zajtra v novinách,
no vôbec si nie som istá, či to stihnem.

„Prepáčte!“ osloví nás tentoraz ženský hlas.

Mám chuť zanadávať, pretože dnes sa tu naozaj nedá pracovať.
Namiesto toho zostanem pokojná a prinútim sa k úsmevu. Zodvih-
nem hlavu a zbadám pred sebou mladú ženu. Blondínku, elegantnú,
trochu škrobenú, čo súdim podľa toho, ako si zloží slnečné okuliare
a uprie na mňa sivé oči. Sú ostré a ľadové ako cencúle.

Plavé vlasy má stiahnuté do uzla a dokonale uhladené, čo jej pri-
dáva na veku, no nie veľa. Môže mať tak tridsaťpäť rokov. V ruke
drží kufrík s novinami a bielu blúzku má zapnutú až ku krku. Je pek-
ne namaľovaná a na ústach sa jej leskne perleťový rúž telovej farby,
ktorý zvyrazňuje kontúry prísne rezaných pier.

„Prepáčte,“ zopakuje znova a vystrie sa. „Som Sara Neelová, práv-
nička pána Sebastiana Reylyho.“

Stuhnem. Okolo mňa sa začali zaťahovať tmavé mračná paniky.

„Ste Melania Gerardová?“

Na jazyku cítim horkú pachuť strachu. Hruď mi zvieria a pod stolič-
kou sa trasie zem. Myslím, že viem, čomu vďačím za túto návštevu.

„Áno, to som ja,“ odpoviem, no môj hlas je taký tenký, že ho
nespoznávam. Som v háji. Asi som to trochu prehnala, keď som si
naivne myslela, že novinári musia byť ostrí.

Žena zdvihne bradu zároveň s rukou, v ktorej drží noviny a ja tu-
ším, že mám vážny problém. Noviny s capnutím dopadnú na stôl
rovno predom mňa. Okamžite sklopím zrak a utvrdzujem sa v tom, že

som sa nemýlila. Chcem sa zmeniť na čiarku a stratiť sa v riadkoch novín, ktoré predo mnou nemilosrdne ležia a nútia ma prechádzať očami po veľkom červenom nápis. Ten článok vyšiel včera ráno. Sebastian H. Reyly je skutočne rýchly.

„Písali ste tie riadky, slečna Gerardová?“ spýta sa ma a ja nemám čo tajiť.

„Áno, písala.“

Nosné dierky sa jej rozšíria, v jej očiach vidím odhodlanosť plniť si svoju prácu. Stavím sa, že si predstavuje, ako ma zvlieka pred súdom z kože a posieľa ma neúprosne za mreže. Za tých niekoľko stĺpcov v našich novinách, ktoré som, v tomto prípade asi, bohužiaľ, napísala ja, sa na nejaký čas budem dívať na svet spoza mreží. V tom lepšom prípade. V tom horšom... To radšej ani nedomyslím.

„Pána Reylyho článok, ktorý ste o ňom napísali, pobúrila až natoľko, že ho považuje za urážku na cti a rozhodol sa, že vás zažaluje,“ začne zostra, potom sa zhlboka nadýchne a pokračuje: „Avšak, je ochotný prehodnotiť svoje rozhodnutie, ak sa mu verejne ospravedlníte. V blízkej dobe sa vám ozve jeho sekretárka, ktorá si s vami dohodne čas schôdzky, no aj tak vám radím, aby ste sa obrátili na svojho právnik. Ak nijakého nemáte, požiadajte o neho a súd vám určite vyhovie.“

Sedím a civiem na ňu. Nemám k tomu čo dodať. Brániť sa je totižto celkom zbytočné, viem, že sa z toho nevykrútim. Lenže verejné ospravedlnenie? To ani omylom!

Vedľa tejto príšernej ženy sa zrazu zjaví môj šéf. Mračí sa. Je naštvaný a ja neviem, či na mňa, alebo na seba, pretože práve on bol ten, kto článok nechal vydať, hoci ním nebol až taký nadšený. Alebo sa mračí pre niečo iné? Vie vôbec, kto je táto žena a prečo tu je?

„Z mojej strany je to všetko, slečna Gerardová. Máte na mňa nejaké otázky?“

„Čo ak sa mu neospravedlním?“ spýtam sa, moje srdce vynechá pár úderov. Obočie jej vyskočí šialene dohora. Moju trúfalosť nielenže nechápe, ale potrebuje čas na jej spracovanie. Po pár sekundách,

keď jej obočie zaujme pôvodné miesto na tvári, prehovorí tichým hlasom. „Obávam sa, že to by nebolo rozumné. Ešte nejaké otázky?“

Zavrtím hlavou. V tejto chvíli nenachádzam ďalšie skratové riešenie a asi je to dobre. Jej odpoveď je taká jednoznačná, že tu sedím ako bez duše. Žalúdkom mi koluje strach a zem pod mojimi nohami je náhle preč. Visím vo vzduchoprázdne a ťažké nohy sa mi hompálajú nad temnotou, do ktorej čochvíľa spadnem.

Urobila som poriadny krok mimo, no aj tak chcem vedieť, čo pána Reylyho na tom článku nahnevalo najviac. To, že som písala, že sa správa ako novodobý otrokár, alebo to, že som ho nazvala zbohatlíkom, ktorý si myslí, že je pánom New Yorku?

Ťažko povedať. Možno ho naštvali obe obvinenia. Nech je, ako chce, visím nad priepasťou, držím sa z posledných síl konára stromu, čo sa týči nad ňou a jednou rukou mi potriasa Sara Neelová.

„Čo sa tu deje?“ spýta sa pupkatý šéf Jackson a obráti sa na štíhlu právničku pána Reylyho, multimiliardového magnáta, ktorý má pod palcom takmer celý New York. „Kto ste?“ opýta sa ženy a ja uvoľňujem päste, aby mi do prstov znova začala prúdiť krv.

„Som právnička Sebastiana Reylyho.“ Jej ostrý hlas sa mi zareže až do mozgu.

„Aha,“ šepne Jackson skoro nečujne. „Podďte, prosím, so mnou. Preberieme to v mojej kancelárii,“ požiada ju a právnička ho bez slova nasleduje.

Diana na mňa pozrie s otvorenými ústami. „Ježiši, Mel! Čo si to tam vlastne popísala?“

Podám jej noviny, ona ich preletí svojimi novinárskymi očami a zapiští. „No do...“ Zasekne sa a pozrie na mňa. „Nazvala si ho otrokárom?“

„Je to otrokár! Zamestnáva ľudí za minimálnu mzdu a tvári sa, že ich zachraňuje pred hladomorom.“

„To je síce pravda, no veľmi dobre vieš, ako to vo svete chodí. Urazila si ho.“

„Povedz mi, čo ešte neviem!“

Cítim sa ako trpaslík a ešte vždy sa scvrkávam. Celá redakcia na mňa zíza a ja mám dojem, že stojím celkom nahá, okolo mňa sa obmotáva ostnatý drôt a zarezáva sa mi do tela. Prečo sa nedokážem jednoducho rozplynúť a zmiznúť?

Šéf smeruje pani Saru Naškrobenú Neelovú do svojej kancelárie a ja sa spúšťam na stoličke nižšie a ešte nižšie v nádeji, že sa mi podarí zasunúť sa spolu s ňou pod stôl. Naivné. Tu sa nedá schovať. A pred novinármi už vôbec nie.

Jou na mňa zíza. Určite to počul, nesedí zase až tak ďaleko, a nie je jediný. Počuli to všetci, tá právnička mala ostrý hlas.

„Máš nejakého právniku?“

Pozriem sa na Dianu a posmrknem. „Blázníš? Doteraz som ho nepotrebovala, takže je jasné, že nijakého nemám.“

„Musíš si nejakého zaobstarať!“

„To by bolo asi najrozumnejšie, no vieš, aké sú moje finančné pomery. Nemám na právniku.“

„Tak ti požičiam,“ ponúkne mi ochotne a ja viem, že by to urobila. Diana je zaopatrená a zahojená, ako tomu zvykne vraviť ona, no toto od nej prijať nemôžem.

„Ďakujem, ale nejak si poradím.“

„Počula si tú hranatú xantipu, nie? Postačí, ak sa mu verejne ospravedlníš a bude to. Som si istá, že ak to urobíš, nepotiahne to až na súd.“

Mám inú možnosť? Ten chlap sa tu zjavil pred necelými dvoma rokmi a celé mesto mu teraz leží pri nohách. Je nechutne bohatý a myslí si, že je Pán Boh.

* * *

Je koniec zmeny. Vypnem počítač s vedomím, že som dopísala článok a odoslala ho šéfovi, aby ho preletel a posunul do tlače. Nahádzem zopár drobností, ako sú slnečné okuliare, kľúče od auta, lesk na pery, žuvačky či telefón do kabelky a vstanem od stola.

„Počuj, Mel.“ Diana stojí zrazu vedľa mňa a tvári sa zaujato. „Mali by sme si hneď niekam vyraziť. Vieš, posedieť si pri poháriku, a tak.“

Diana má asi pocit, že to potrebujem, no ja sa cítim v pohode. Je to čudné, pretože mi hrozí súd s najbohatším mužom, akého poznám, teda nepoznám, no cítim sa vyrovnané. Mala by som prosíkať na kolenách a nariekať ako o život. Mala by som sa triasť, no žiadny strach necítim. Asi si ešte vždy neuvedomujem, čo sa to, dočerta, deje. Som až desivo pokojná.

„Nemôžem. Musím bežať domov, pretože inak mi Buldog pociká koberce.“

Diana zavrtí hlavou. „Nikdy nepochopím, prečo si tomu psovi dala také otrasné meno. Veď sa k nemu ani nehodí.“ Natiahne sa po svoju kabelku, vhodí do nej okuliare a podíde ku mne. My dve sa poznáme skoro od plienok. Chodili sme spolu do škôlky a odvtedy sme nerozlučné kamošky. Aj miesto v redakcii mi dohodila ona. Bola to dobrá voľba, pretože táto práca ma baví. Nebaví ma akurát pohľad na Joua, Miu a Saru Neelovú, ale každá robota má svoje úskalia.

„Meno môjho psa vzbudzuje rešpekt,“ odpoviem na jej otázku a Diana prsknem smiechom.

„Len do chvíle, kým niekto nezbadá, že ten tvoj buldog je vlastne čivava.“

Zasmejem sa. Prvý raz od incidentu s pani Neelovou sa usmievam. Asi potrebujem facku, aby som sa prebrala a uvedomila si vážnosť situácie.

Hodím posledný pohľad k vedľajšiemu stolu, kde ešte vždy sedí Jou Donner a jeho nová sexi priateľka, čo sa na neho vešia ako pavučina po múzejnom exponáte, a potom prejdem rýchlymi krokmi k dverám vedúcim na chodbu.

„Ešte zostávajú? Sú tu už len oni dvaja...“

„Ty si nedáš pokoj, že?“ zavzdychá Diana. Oblečie si jemný pletený svetrik béžovej farby a zapne na ňom tri veľké gombíky.

Diana je drobná, stopäťdesiatpäť centimetrov vysoká čiernovláska s hnedými očami a drobnými zubami. Vlasy nosieva nakrátko

zostrihané a vzadu jemne natupírované. Na ušiach má dnes drobné náušnice v tvare strieborných bodiek, ktoré jej kvôli vlasom takmer nie je vidieť, a na ruke má veľké hodinky z chirurgickej ocele. Nosieva okuliare v červenom ráme, no iba na čítanie, a rovnako ako ja obľubuje elegantné veci.

„S čím?“

„S tým nepodarkom, čo nosí na čele nápis – som kok...“

V poslednej chvíli jej priložím ruku k ústam. „Bože, kontroluj sa.“

„Myslím to vážne, Mel! Musíš naňho zabudnúť. Ten somár za to nestojí.“

„Ja viem. Vidíme sa v pondelok?“ Privolám výťah a z kabelky vytiahnem kľúče od svojej malej Toyoty.

„Ako vždy bočíš od témy,“ zavzdychá a neklame. Robím to zakaždým, keď sa k predošlej téme nechcem viac vyjadrovať.

„Zveziem ťa, alebo pôjdeš taxíkom?“

„Vzdávam sa.“ Prehodí si kabelu na druhé plece a pokračuje. „Idem taxíkom. Musím skočiť za mamou.“

„Ako jej je?“

„Lekár povedal, že sa to zlepšuje.“

„To som rada. Pozdrav ju odo mňa,“ požiadam a Diana prikývne.

Dvere výťahu sa konečne otvoria. Vystúpia z neho traja mladí muži a my nastúpime.

„Máš na zajtra večer nejaké plány?“ spýta sa ma Diana.

„Mám, bude romantický. Napustím si vaňu, vysypem do nej morskú soľ, zapálím si niekoľko drahých vonných sviečok, všade sa oholím a budem myslieť na to, že už čoskoro budem zarastená ako pračlovek, pretože skončím za mrežami. Postaráš sa mi o psa, keď ma zatknú?“

„Prestaň!“ prikáže ostrým hlasom. „Nič také sa nestane. Ak sa ti ozvú a ty za ním pôjdeš, nahod sa do gala. Zvoľ hlboký výstrih a krátku sukňu. Klipkaj na neho mihalnicami a tvár sa ako panna. To vždy zaberá. A k tomu tvojmu večeru... romantika pre jedného? Dievča, stáva sa z teba mizantrop.“

„To hovorí baba, čo jedáva sama pri sviečke.“

„Máš pravdu. Obe sme na tom zle. Okamžite potrebujeme spoločnosť. Chlapov, ktorí by uspokojili naše nahromadené telesné chute a uhasili náš smäd po divokom a nespútanom sexe. Beriem aj nezáväzný prelet vesmírom.“

„Nezáväzný? Panebože, si na tom fakt zle. Kde sú tie slová, že bez lásky žiaden sex?“

„Tá stará Diana už dávno skonala. Nech jej je zem ľahká.“ Prežehná sa a pokračuje s rovnakým zápalom. „Odteraz si chcem užívať. Veď mám iba dvadsaťpäť. Čo som niekoho zabila, aby som musela držať celibát ako nejaká mníška? Zbalím prvého chlapa, čo sa mi postaví do cesty.“ Zamračí sa a vydá zo seba znechutené zahmkanie. „Dobre, radšej toho druhého,“ opraví sa a pokračuje: „A konečne začnem žiť. Čo keby sme si niekam vyrazili a trochu sa opili?“

„Nemám chuť sa niekde opíjať. To nikdy nerobím. Radšej by som šla do kina,“ navrhnem a jej znechutený výraz hovorí úplne jasnou rečou.

„Kino je pre teplých a zamilovaných, my sa potrebujeme odviazať. Čo povieš na to, keby sme začali pizzou?“

„Pizzeria na rohu šestnástej?“ Chodievame tam veľmi rady, pretože robia tú najlepšiu pizzu, akú som kedy jedla.

Diana sa usmeje. „To sa mi páči.“

„O šiestej večer?“ navrhnem.

„Čo tak o ôsmej?“

„To by šlo. Stretneme sa tam.“

Dvere výťahu sa otvoria a my vystúpime.

„Môže byť. A nemeškaj, nech tam nesedím sama ako naposledy.“

„Nebolo to náročky. Buldoga vtedy preháňalo.“

Mávnem rukou starému pánovi na vrátnici. „Dovidenia, Robby.“

„Dovidenia, slečna Gerardová, aj vám, slečna Meredyová.“

Diana mu iba mávne a pozrie sa na mňa. „Vedela si, že je gay?“

„Robby?“

„Nikdy sa neoženil a nikdy som v jeho blízkosti nevidela nijakú ženu.“

„To ešte nič neznamená.“

Zavrtí hlavou. „Ver mi, ja mám na ľudí nos. Takže zajtra na rohu šestnástej o ôsmej večer.“

„Budem tam.“

„Potom by sme mohli zísť do nejakého baru.“

„Máš na mysli nejaké konkrétne miesto?“ zaujímam sa, no stačí mi Dianin pohľad a nemusí mi ani odpovedať.

„Tam nie!“

„Prečo nie?“

„Ten podradný lokál neznášam, dobre to vieš. Pohľad na opité hlavy v rockových handrách moju maličkosť irituje. Sorry, ale toto fakt nie. Ani omylom. Ani keby si ma prosila na kolenách.“

„Nebud' zlá. Je tam super. Živá hudba, skvelé pivo, blázniaci sa chlapi... No tak, Mel. Urob to pre mňa.“

„Uvidíme,“ nechám sa učičkať.

Zastaneme pri mojom aute a Diana mi ešte raz kladie na srdce a hrozí mi pritom prstom. „Hlavne príď načas.“

„Jasné.“

Odomknem svoju červenú Toyotu Camry, nasadnem a odložím si kabelku na sedadlo spolujazdca. Keď pretočím kľúčom v zapalovaní, zaduní hrom. Hneď, ako opustím parkovisko, sa z neba spustia prvé dažďové kvapky.

2. kapitola

Dom, v ktorom bývam, nie je veľký, je však vzácné útulný. Má jedno poschodie, ktoré je zároveň aj podkrovím, a sú v ňom k dispozícii tri teplé izby. Na prízemí je rozľahlá vstupná hala spojená s obývačkou, štvorcovou kuchyňou, veľkou kúpeľňou a menšou spálňou na západnej strane.

Ešte pred tromi rokmi som tu bývala s Dianou, no tá sa časom odsťahovala do bytu, ktorý dostala od mamy, takže som tu zostala sama. Zvyknúť si na samotu nie je ani trochu jednoduché, no ak nemáte na výber, po nejakom čase to zvládnete.

Okno mojej izby smeruje na ulicu so samými nízkymi plotmi, ale tento dom je jediný, ktorý nie je oplotený. Dokonca tu nenájdete ani búdu pre psa, na ktorej by bolo veľkými písmenami napísané: STRÁŽIM A NEFLÁKAM TO!

Pred murovanou garážou vedľa domu stojí moje auto. Jeho plechy konečne poumýval dážď, ktorý utíchol so západom slnka. Za predným sklom bliká modrá dióda, ktorá naznačuje zlodejom, že auto je zabezpečené alarmom, a na krátkej anténe sa vo vetre hompáľa lepiaca páska, ktorú mi tam nalepil pravdepodobne nejaký idiot, čo nemal nič lepšie na práci.

Zatiahnem žalúziu na okne v kuchyni a môj „nebezpečný“ Buldog ohlásí svoju potrebu ostrým šteknutím. Drobné zacupitanie predtým, ako si sadne na zadné labky a zavrtenie chvostom sú pre mňa jasným signálom, že sa ide von.

„Boli sme pred hodinou,“ poviem mu neochotne. „Fajn, ide sa.“

Z vešiaka pri dverách si vezmem tenký kabátik, vytiahnem kľúče z dverí a keď ich otvorím, Buldog vystrelí von, akoby bol zavretý doma sto rokov.